

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **nezletilý S. G.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2019, č. j. OAM-343/ZA-K04-ZA05-2018, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.**
- II. Žaloba se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“).
- 2. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal za žalobce jeho otec, a to pro shodné problémy v zemi původu, pro něž žádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice on.

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, podle něhož je Ázerbájdžánská republika (dále jen „Ázerbájdžán“) sekulární zemí, která obecně nevystupuje diskriminačně vůči křesťanům a ti se tak v zemi nemohou bez dalšího cítit ohroženi jen z důvodu svého náboženství. Napadené rozhodnutí odkazuje na zamítnutí žádostí žalobcových rodičů o udělení mezinárodní ochrany s tím, že v případě žalobce neexistují žádné zvláštní důvody pro odlišné rozhodnutí, protože jeho obavy z návratu do země původu jsou totožné s obavami jeho rodičů.
4. Obě rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, kterými nebyla udělena rodičům žalobce mezinárodní ochrana, jakož i rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, jimiž byly následně zamítnuty žaloby rodičů žalobce, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 297/2019 – 35 (ve věci matky žalobce) a rozsudkem ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 Azs 298/2019 – 48 (ve věci otce žalobce), a obě věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení správních i soudních rozhodnutí byla skutečnost, že žalovaný v případě žalobcových rodičů učinil závěr o dostupnosti a účinnosti vnitrostátní ochrany, aniž by si ověřil, zda náboženské menšiny či nábožensky smíšená manželství nejsou v Ázerbájdžánu znevýhodněny. Nejvyšší správní soud vytkl žalovanému, že si neopatřil žádné podklady k otázce, zda rodiče žalobce, kterým vyhrožuje radikální muslim, dosáhnou v převážně muslimské společnosti na účinnou ochranu ze strany státu.
5. Poté, co si žalovaný opatřil nové zprávy o zemi původu, rozhodl znovu ve věci rodičů žalobce dne 22. 7. 2020 tak, že jim mezinárodní ochrana neudělil (ve věci matky žalobce jde o rozhodnutí č. j. OAM-678/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017, ve věci otce žalobce o rozhodnutí č. j. OAM-679/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017). Obě rozhodnutí napadli rodiče žalobce včasnými žalobami u zdejšího soudu.
6. Krajský soud usnesením ze dne 4. 9. 2020, č. j. 32 Az 10/2019 – 50, řízení ve věci žalobce přerušil do doby, kdy bude soudem meritorně rozhodnuto o žalobách rodičů. Následně však krajský soud zjistil, že žaloby podané jménem rodičů nebyly podepsány ani datovány, a nesplňovaly tak náležitosti podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Soudu proto nezbylo než žaloby odmítnout podle § 37 odst. 5 s. ř. s. bez projednání věci, neboť žalobcovy rodiče ani na výzvu neodstranili vady žalob a nepodepsali je (řízení bylo vedeno pod sp. zn. 32 Az 13/2020 a 32 Az 14/2020). Rozhodnutí ze dne 22. 7. 2020 o neudělení mezinárodní ochrany rodičům žalobce, která nabyla právní moci dne 11. 8. 2020, již nelze přezkoumat ve správním soudnictví. Výrokem I. proto soud prohlásil, že se v přerušeném řízení pokračuje.

II. Obsah žaloby

7. Otec žalobce uvedl, že v případě jeho syna existují stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a zákona o azylu jako v jeho případě. Zdůraznil, že žalobcova matka je křesťankou a kvůli její víře měli v rodině problémy, byli nuceni k islámu a děd žalobce, ortodoxní muslim z větve wahhábítů, roztrhal žalobcově matce Bibli a žalobcova otce nutil navštěvovat mešitu, vyhrožoval mu a fyzicky jej i napadl. I v případě žalobce, který se narodil v České republice až po odchodu rodičů z Ázerbájdžánu, je dána obava z pronásledování z důvodu křesťanské víry jeho matky, a to ze strany jeho děda, kterým byli rodiče nuceni k islámu. S odkazem na § 2 odst. 4, 5 a 6 zákona o azylu, jakož i na čl. 6 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady

2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „*kvalifikační směrnice*“) a judikaturu Nejvyššího správního soudu otec žalobce uvedl, že nemá důvěru v ochranu ázerbájdžánských státních orgánů. Poukázal na to, že křesťanská komunita je v Ázerbájdžánu menšinou a ze strany ázerbájdžánských bezpečnostních složek dochází ke zneužívání pravomoci, obtěžování a fyzickému napadání, přičemž ani soudy neposkytují náležitou ochranu. Ohledně využití ochrany státu před nestátními původci pronásledování namítl, že se měl žalovaný zabývat tím, jak je v zemi skutečně v praxi poskytována ochrana před kriminálním jednáním, a zda se mohl spoléhat na to, že by konkrétně v jeho případě poskytl stát účinnou ochranu před pronásledováním. V případě zjištění nedostatečné ochrany obětí domácího násilí se měl žalovaný zabývat tím, zda by po něm mohl rozumně požadovat, aby vyhledal v zemi původu ochranu dříve, než se rozhodl ze země uprchnout. Žalovaný podle něj takové posouzení neprovedl, čímž zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

8. Uvedl, že žalobce má ze stejných důvodů i nárok na doplňkovou ochranu, neboť jeho rodině neposkytnou státní orgány v případě návratu do Ázerbájdžánu adekvátní ochranu. Žalobcův otec vyjádřil obavu i z odvedení sebe a své manželky do války do Sýrie. Namítl, že se k této otázce žalovaný nijak nevyjádřil a jeho tvrzení nevyvrátil. Napadené rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné i nezákonné zároveň. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodal, že žalovaný měl v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, aby vyvrátil či zpochybnil jeho výpověď, a v opačném případě měl rozhodnout v jeho prospěch.
9. Další žalobní námitkou bylo porušení práva na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobcova otce se žalovaný nezabýval potřebností přijatého řešení v demokratické společnosti ve vztahu k faktorům uvedeným v čl. 8 odst. 2 citované úmluvy. Uvedl, že návrat rodiny do Ázerbájdžánu není v souladu s nejlepším zájmem dítěte ani s právem rodiny na soukromý a rodinný život, a upozornil na povinnost státních orgánů zvažovat nejlepší zájem dítěte s tím, že žalovaný porušil čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, pokud nedefinoval nejlepší zájem dítěte a neobjasnil, proč je v nejlepším zájmu dítěte jeho návrat do země, která masivně porušuje lidská práva a kde bude diskriminováno na základě svého vyznání.
10. Další žalobní námitky směřovaly vůči porušení § 23c zákona o azylu, jakož i § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Žalobcův otec označil shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí za nedostatečné, jednostranné, neobjektivní a nevyvážené, a skutkový stav za nespolehlivě zjištěný. Uvedl, že žalovaný porušil zásadu rovnosti, pokud se v rozporu s § 23c písm. c) zákona o azylu opíral převážně o svoje vlastní rešerše a nikoli o rešerše pocházející od nezávislého třetího subjektu. Zdůraznil, že ačkoli žalovaný v obdobných případech pravidelně využívá zpráv nezávislých mezinárodních organizací, jako jsou Amnesty International, Human Rights Watch a další, a i v tomto případě jich mohl využít, bez odůvodnění a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu tak neučinil.
11. Rovněž namítl porušení § 68 odst. 3, jakož i § 2 odst. 1, 4 a § 3 správního řádu, a to s ohledem na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí a nedostatečné podklady

pro rozhodnutí. Žalovanému vytkl, že neurčil, ze kterých částí spisového materiálu ve věci žalobcovy matky a otce vycházel jako z podkladů pro rozhodnutí ve věci samé. Namítl, že mezi podklady pro rozhodnutí nebyly zařazeny celé tyto spisy, a že shromážděný materiál k odůvodnění závěru o neexistenci pronásledování či reálného nebezpečí vážné újmy je nedostatečný.

12. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval žalobní námitky, které považoval za obecné a účelové, a popřel jejich oprávněnost. Odkázal přitom na obsah správního spisu i napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti i zákonnosti setrval. Shromážděné podklady pro rozhodnutí považoval za dostatečné a objektivní, skutkový stav za náležitě zjištěný. V souvislosti s provedeným dokazováním poukázal na povinnost tvrzení, která tíží žalobce. Zdůraznil, že žadatel o mezinárodní ochranu utváří svým tvrzením rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.
14. K námitce týkající se odvedení žalobcovy matky do války žalovaný uvedl, že se v samostatném řízení ve věci matky detailně zabýval všemi rozhodnými body, stejně jako v případě žalobcova otce.
15. Nesouhlasil s námitkou, podle níž nedostatečně pracoval se zprávami o Ázerbájdžánu a poukázal na skutečnost, že žalobcův otec v reakci na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí odkázal jen na Google, ale nenavrl žádné konkrétní materiály.
16. Závěrem žalovaný zdůraznil výjimečnost institutu mezinárodní ochrany s tím, že jím nelze suplovat jiné formy pobytu upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalobu navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Současně měl však soud při posuzování věci na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „*procedurální směrnice*“), zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „*úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU*“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem. Povinností soudu je proto přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, byť by nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

19. Žalobce se narodil dne v České republice. Žádost o mezinárodní ochranu za něj podal jeho otec dne 16. 4. 2018. Ten při prvotním poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že žalobce je zdravý, bez státní příslušnosti, je křesťanského vyznání, a žádá o mezinárodní ochranu ze stejného důvodu jako jeho rodiče, kteří se ve vlasti necítili bezpečně.
20. Dne 18. 4. 2018 žalobcův otec při pohovoru k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu doplnil, že jemu i jeho rodině vyhrožovali ve vlasti zabitím. Byli pod velkým tlakem, manželka kvůli tomu nemohla otěhotnět. Vyjádřil obavy, že by v případě návratu byli vystaveni stejnému tlaku s tím, že nechce, aby jeho dítě vyrůstalo v takových podmínkách. Jelikož ve vlasti neměl jistotu osobní bezpečnosti, nemohl by ji zaručit ani svému dítěti. Uvedl, že v Ázerbájdžánu je přístup lidí ke křesťanům velmi hrubý. Dále zmínil, že by jeho syn, který je podle něj bez státní příslušnosti, měl být českým občanem, neboť se narodil v České republice a za přispění českých doktorů. Myšlenkou, jaká by byla v Ázerbájdžánu situace syna jako osoby bez státní příslušnosti, se nezabýval.
21. Součástí správního spisu jsou i protokoly ze dne 23. 8. 2017 o pohovorech s žalobcovými rodiči k jejich žádostem o udělení mezinárodní ochrany, včetně prvotních údajů k těmto žádostem. Rodiče žalobce tehdy uvedli, že přichází z Baku, kde žili s rodinou žalobcova otce. Vlast opustili společně dne 19. 9. 2016, cílem jejich cesty bylo Německo, kde požádali o azyl. Následně byli 17. 8. 2017 transferováni do České republiky. Oba uvedli, že jsou křesťané a o politiku se nezajímají. Matka žalobce uvedla, že vyznává pravoslavné křesťanství. Otec žalobce je zdravý, matka zmínila deprese a s tím spojené nervové problémy. Ve vlasti doporučení lékařů nemohla pro stres v rodině plně dodržovat. Otec žalobce uvedl, že důvodem jejich odchodu z vlasti byly problémy s jeho rodinou, ortodoxními muslimy, jeho otec je wahhábista. Jiné problémy neměl a s rodinou manželky vycházel dobře. Otec jim nedovolil po svatbě odejít, osamostatnit se. Otec žalobce popsal, jak jej manželka přivedla ke křesťanství, předčítala mu z Bible, zavedla jej do kostela. Křesťanství přijal vnitřně díky své manželce. Zmínil radikalizaci své rodiny, jeho otec se účastnil bohoslužeb v mešitě, v níž muslimové nutili mladé muže do bojů v syrské válce, což on nechtěl. Jeho rodina jej zapudila, odmítala kvůli přesvědčení i křesťanské manželce, a na jeho manželku tlačila. Otci, který jej násilím vodil do mešity a vyhrožoval smrtí, odporoval a nesouhlasil s ním, jednou ho otec i napadl. Rozhodli se odejít z domu po incidentu, během něhož otec roztrhal jeho manželce Bibli, nadával jí a řekl jí, že jediným východiskem je pro ně smrt. Nejprve odešli k přátelům, otec jej však hledal a vyhrožoval jim. Na doporučení kamaráda si opatřili víza a utekli ze země. Zvolili si Německo, osobně mu na zemi nesešlo, klidně by požádal o azyl přímo v České republice, kdyby věděl jak. Má strach, že by ho rodina zabila, pokud by se vrátil. V kontaktu zůstal jen se svojí sestrou, která mu doporučila se otci vyhýbat.
22. Žalobcova matka dále uvedla, že veškeré problémy, které ve vlasti měla, souvisely s její vírou. Jiné problémy ve vlasti neměla. Rodina jejího manžela si jejich svatbu nepřála a chtěla po ní, aby přestoupila na islám, což neudělala. Vyrůstala u babičky, která je křesťanka s ruskými kořeny, chodila i do ruské školy. Otec jejího manžela bych ortodoxní muslim, wahhábista, kázal náboženství, propagoval jej. Rodina byla názoru, že kdo není stejného vyznání jako oni, musí být zabit. Hodně si s rodinou vytrpěla, čím dál tím více se k ní chovali jako by byla pošpiněná, nechtěná, ponižovali ji a nebrali jako sobě rovnou, nechtěli se s ní bavit, nutili ji zakrývat si obličej, tchýně jí řekla, že se za ni stydí. Její manžel stál vždy uprostřed, s praktikami wahhábistů ale nesouhlasil a nechtěl vyhovět otci, který jej nutil jít bojovat do Sýrie. Tchán je nechtěl trpět v domě, současně

jim však nedovolil odejít. Popsala incident, při němž jí tchán roztrhal Bibli, křičel na ni a vyhrožoval smrtí. Poté utekli k přátelům, kde je tchán našel. Kamarádi jim pomohli s opatřením víz a odchodem ze země. Kdyby se vrátila do Ázerbájdžánu, situace by se opakovala. Dále uvedla, že se svojí rodinou (otec, matka a bratr), která žije v Baku, vychází dobře a je s nimi stále v telefonickém kontaktu.

23. Součástí spisu jsou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2018, č. j. OAM-679/ZA-ZA11-ZA17-2017 a č. j. OAM-678/ZA-ZA11-ZA17-2017, jimiž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobcově otci ani žalobcově matce neuděluje mezinárodní ochrana.
24. Ve správním spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Při posouzení žalobcovy žádosti žalovaný vycházel konkrétně z informací Ministerstva vnitra České republiky o zákoně o státním občanství Ázerbájdžánské republiky ze dne 30. 9. 1998, ve znění ke dni 2. 7. 2014, dokládající, že osoba získá ázerbájdžánské státní občanství, když se narodí občanovi Ázerbájdžánské republiky (čl. 11 odst. 1 tohoto zákona), z údajů Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Ázerbájdžánu z roku 2018, a z informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky o bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu ze dne 3. 7. 2018 a o křesťanech v Ázerbájdžánu ze dne 9. 4. 2019. Z naposledy uvedené informace vyplynulo, že Ázerbájdžán je majoritně muslimskou společností (84 - 96 % populace se hlásí k islámu, křesťané tvoří 3 - 4 % populace), ázerbájdžánská ústava zaručuje svobodu vyznání a rovnost náboženství před zákonem, avšak náboženské aktivity jsou kontrolovány a náboženské skupiny podléhají registraci. Zpráva odkazuje na svůj zdroj - Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických, podle kterého ázerbájdžánské státní úřady odmítají registrovat menšinové náboženské skupiny, přičemž nelegální setkání křesťanů i muslimů byla pokutována. Podle tohoto zdroje však k tradičním náboženským směrům, včetně pravoslavného křesťanství, přistupují státní orgány tolerantně a prezident Alijev vystoupil k příležitosti významných křesťanských svátků (Velikonoce a Vánoce) s poselstvími, a dále byla komunita pravoslavných křesťanů v roce 2017 finančně podporována prezidentským fondem. Z informace rovněž vyplývá, že přítomnost tradičního východního křesťanství není mezi ázerbájdžánskou muslimskou většinou nesena nelibě, a to na rozdíl od netradičních křesťanských směrů, na něž se dívá nedůvěřivě i sama pravoslavná komunita.
25. Zákonný zástupce žalobce měl možnost se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, i učinit návrhy na doplnění dokazování. Zaslal žalovanému písemné vyjádření, v němž obecně poukázal na skutečnost, že psané právo se v Ázerbájdžánu nedodržuje, zmínil tlak své rodiny a vyslovil přání, aby jeho syn vyrůstal mimo Ázerbájdžán ve společnosti bez předsudků. Také obecně odkázal na web Google s tím, že zde lze nalézt informace o aktivitách policistů v jeho vlasti. Jiné návrhy na doplnění dokazování neučinil.
26. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl soud k následujícím právním závěrům:
27. Z § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud ministerstvo dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší

formy mezinárodní ochrany, posoudí v souladu se zákonem, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

28. Podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [písm. a)], nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [písm. b)].
29. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
30. Pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nepřichází s ohledem na žalobcův dětský věk (žalobce se narodil až 12. 4. 2019) v úvahu, zejména pokud i jeho rodiče v průběhu správního řízení výslovně uváděli, že se o politiku nezajímají. Ostatně námitky ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žaloba ani neobsahuje. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se proto na případ žalobce nevztahuje.
31. Zákonný zástupce žalobce však namítl, že je v případě žalobce dán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu křesťanského vyznání jeho matky, a to ze strany děda a rodiny žalobcova otce. Tvrdil, že ázerbájdžánské státní orgány jim jako křesťanům neposkytnou v případě potřeby náležitou ochranu, přičemž poukázal na zneužívání pravomoci ze strany ázerbájdžánských bezpečnostních složek.
32. Žalobci lze přisvědčit, že původcem pronásledování (definice viz bod 28 shora) může být i soukromá osoba, to však jedině tehdy, „*pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*“ (§ 2 odst. 6 zákona o azylu). Pronásledováním přitom není, pokud se obava cizince z pronásledování vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k jeho osobní situaci i situaci v dané části státu nemá odůvodněný strach z pronásledování nebo má přístup k účinné ochraně před pronásledováním (§ 2 odst. 7 zákona o azylu).
33. Z výše citované definice vyplývá, že o azylově relevantní pronásledování ze strany rodiny žalobcova otce, zejména ze strany děda žalobce, by se jednalo jedině tehdy, pokud by byla jejich činnost ázerbájdžánskými státními orgány podporována nebo tolerována, anebo by Ázerbájdžán nebyl schopen či ochoten zajistit žalobci odpovídající ochranu. Obavami z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a nemožností domoci se ochrany státu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, v níž uvedl, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takové jednání podporují či úmyslně přehlíží (viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Jak upozornil již Nejvyšší správní soud v řízení o kasačních stížnostech žalobcových rodičů, klíčovou otázkou v dané věci je, zda žalobce dosáhne v převážně muslimské většinové

společnosti ochrany před výhrůžkami radikálního muslima ze strany ázerbájdžánských státních orgánů.

34. Soud ověřil, že si žalovaný ve vztahu k postavení křesťanské menšiny v Ázerbájdžánu opatřil od vlastního odboru azylové a migrační politiky informaci ze dne 9. 4. 2019 s názvem „*Křesťané v Ázerbájdžánu. Demografie, legislativa, ochranné mechanismy a postavení ve společnosti*“. Tato informace udává, že křesťané tvoří v Ázerbájdžánu 3 - 4 % populace a sdružují se ve státem registrovaných církvích. Křesťané žijí zejména v hlavním městě Baku a jeho okolí. Křesťanská komunita je tvořena z 80% pravoslavnými křesťany, k nimž se řadí i matka žalobce (otec žalobce neuvedl konkrétní církev či křesťanský směr). Citovaná informace dokládá, že ačkoli ázerbájdžánský právní řád zaručuje svobodu vyznání a rovnost náboženství, náboženské aktivity současně kontroluje pomocí registrace u Státní rady pro práci s náboženskými organizacemi. Problematické je v Ázerbájdžánu vyznání víry v rámci menšinových náboženských směrů, ať již křesťanských či muslimských. K pravoslavnému křesťanství jakožto tradičnímu náboženskému směru však přistupují ázerbájdžánské státní orgány tolerantně. Pravoslavná křesťanská komunita byla podporována z prezidentského fondu a významné křesťanské svátky jako Velikonoce či Vánoce byly připomenuty i v rámci prezidentského projevu. Státní orgány v Ázerbájdžánu tedy neodmítají z důvodu náboženského vyznání poskytování pomoci ázerbájdžánským občanům příslušejícím k registrované křesťanské církvi. Není ani zřejmé, že by ázerbájdžánské státní orgány v případě křesťanů úmyslně přehlížely pronásledování či jiné bezprávi a odmítaly z důvodu odlišného náboženství poskytnout svým občanům náležitou pomoc. Zákonný zástupce žalobce, který uvedl, že je křesťanského vyznání, přitom potvrdil během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, že jiné problémy než ty v rodině v zemi původu nepociťoval. Z obsahu správního spisu ani z tvrzení zákonného zástupce žalobce není patrné, že by ázerbájdžánské státní orgány zneužívaly svou pravomoc právě ve vztahu ke křesťanům. Určité problémy existují ve vztahu k menšinovým náboženským směrům (ať křesťanským či muslimským), avšak matka žalobce se řadí k pravoslavným křesťanům, kteří spadají pod státem registrované a uznávané církve.
35. Soud neshledal napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné, jak namítl žalobce. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit tehdy, pokud se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Žalovaný se zabýval postavením křesťanské menšiny v Ázerbájdžánu zejména na straně 4 napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že rodiče žalobce měli využít při řešení problémů institutů právního řádu jejich vlasti. Současně neshledal, že by stát vystupoval vůči křesťanům diskriminačně. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů žalovaný nesouhlasil s tím, že by žalobci mohla být vnitrostátní ochrana odepřena.
36. Soud dospěl k závěru, že v případě opakování výhrůžek či případného fyzického napadení ze strany soukromých osob (žalobcova děda) má žalobce se svými rodiči možnost vyhledat vnitrostátní ochranu u ázerbájdžánských státních orgánů. Ve vztahu k tvrzení žalobcova otce, že by jim ázerbájdžánské státní orgány neposkytly ochranu, neboť přísluší ke křesťanské menšině, soud zdůrazňuje, že se v této věci nejedná o případ, kdy by násilí vůči křesťanům v převážně muslimské společnosti bylo bez dalšího

schvalováno a tolerováno ze strany státu, tedy že by žalobci nebyla státem poskytnuta potřebná ochrana. Ačkoli zprávy o zemi původu zmiňují případy zneužití pravomoci a využívání násilných praktik ze strany ázerbájdžánských bezpečnostních složek, tyto excesy nejsou dokumentovány ve vztahu ke křesťanům, ale například k sexuálními menšinám, k novinářům, k politickým aktivistům. Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že případy, kdy se žadatelé o azyl nepokusí před vycestováním z vlasti využít vnitrostátní ochrany v zemi původu, ačkoli jim není odpírána, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004-68, či ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, či ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19).

37. Soud souhlasí s tím, že soužití žalobcových rodičů v rodině jeho děda, ortodoxního muslima, bylo těžké až neúnosné. Zejména žalobcova matka musela rodinný konflikt a ponižování důvodně pociťovat jako těžké příkoří. Rodiče žalobce jsou však dospělí a zdraví jedinci, kterým nic nebrání opatřovat si prostředky k živobytí vlastní prací a tedy se osamostatnit. Alespoň v tomto ohledu ničeho takového zákonný zástupce netvrdil. Žalobce se spolu s rodiči může rozhodnout žít samostatně někde jinde a vyvarovat se tak každodenního kontaktu s rodinou otce žalobce, zejména s dědem žalobce. Rodiče žalobce přitom uvedli, že s rodinou žalobcovy matky měli bezproblémové vztahy a matka žalobce s ní udržuje i nyní pravidelný kontakt. Soud konstatuje, že ze spisu není patrný důvod, na jehož základě by rodiče žalobce nemohli využít pomoci této části své rodiny. Ani žaloba v tomto ohledu nic neuvádí. Rovněž není zřejmé, proč by se žalobcova rodina případně nemohla usadit mimo hlavní město Baku, kde dosud s rodinou otce žalobce žila, aby se tak vyhnula třeba náhodnému kontaktu s dědem, který je ortodoxním muslimem.
38. Z úřední činnosti je soudu známo, že v případě opětovného posouzení žádostí žalobcových rodičů o mezinárodní ochranu žalovaný doplnil spisový materiál kromě shora uvedené zprávy ze dne 9. 4. 2019 (*„Křesťané v Ázerbájdžánu. Demografie, legislativa, ochranné mechanismy a postavení ve společnosti“*), která je součástí správního spisu žalobce, také o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 5. 2020, č. j. 110178-6/2020-LPTP (soud si obě rozhodnutí ze dne 22. 7. 2020 o žádostech žalobcových rodičů vyžádal do soudního spisu). Ani na základě této nové informace o zemi původu však nebyla žalobcovým rodičům mezinárodní ochrana udělena, a obě rozhodnutí již nabyly právní moci (viz body 4 – 5 tohoto rozsudku).
39. Soud přitom neshledal důvodnou ani žalobní výtku směřující vůči shromážděným podkladům, které byly označeny za jednostranné, neobjektivní a odporující ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu. Citované ustanovení požaduje, aby podkladem pro vydání rozhodnutí byly informace o zemi původu, jež jsou aktuální a přesné, a pocházejí z různých zdrojů. Je pravdou, že klíčová informace ze dne 9. 4. 2019, popisující demografii, legislativu, ochranu a postavení křesťanů v Ázerbájdžánu, byla zpracována odborem azylové a migrační politiky žalovaného. Současně je však z obsahu předkládané informace patrné, že zahrnuje mnoho různých informačních zdrojů, neboť cituje orgány Evropské unie či Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických, jakož i křesťanské webové platformy Christian Broadcasting Network, Crux Now či Forum 18, a další různorodé informační webové zdroje (Norwegian Helsinki Committee, Open Doors, Christian Today aj.). Nelze tedy souhlasit s tím, že by si žalovaný nezajistil informace z různých zdrojů. V případě dalšího podkladu, pocházejícího rovněž od odboru azylové a migrační politiky žalovaného a týkající se údajů o Ázerbájdžánu, jde o

překlad informace od Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) za rok 2018. Soud proto shledal, že ve správním spisu shromážděné informace o zemi původu žalobce pochází z různých zdrojů, přitom spolu korespondují a jsou i z hlediska přesnosti a aktuálnosti v souladu s požadavky § 23c písm. c) zákona o azylu.

40. Jestliže chtěl zákonný zástupce žalobce učinit podkladem rozhodnutí další informace, mohl je v průběhu řízení předložit žalovanému, či je jednoznačně konkretizovat alespoň v žalobě, to však neučinil. Pouze obecný odkaz na web Google přitom rozhodně není dostačující. Soud nemůže za žalobce domýšlet, co by měl na Googlu nalézt konkrétně ve vztahu k jeho případu.
41. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít pro případ návratu do Ázerbájdžánu důvodné obavy z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
42. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu) žalobce v žalobě žádné námitky neuplatnil. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za zákonné, odpovídající zjištěným informacím a náležitě odůvodněné. Během správního řízení zákonný zástupce žalobce nepoukazoval na žádné zdravotní obtíže, pro které by nebylo možné jeho vycestování do země původu, o žalobce celodenně pečují jeho rodiče, kteří jsou zdraví a svéprávní. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, jenž neshledal v případě žalobce žádný důvod hodný zvláštního zřetele, který by mohl vést k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
43. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
44. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
45. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
46. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je subsidiární ochrana na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, avšak u nichž by bylo z důvodů vypočtených v § 14a zákona o azylu neúnosné požadovat jejich vycestování.
47. Zákonný zástupce žalobce tvrdil, že žalobce má nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu rovněž z důvodu, že jeho rodině neposkytnou státní orgány v

případě návratu do Ázerbájdžánu adekvátní ochranu. Vyjádřil i obavu z toho, že bude odveden s žalobcovou matkou do války do Sýrie.

48. Z hlediska důvodu pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o azylu soud konstatuje, že žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezly žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ázerbájdžán patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.
49. V průběhu správního řízení bylo rovněž jednoznačně prokázáno, že žalobci nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, tj. vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Původcem vážné újmy, stejně jako pronásledování, by mohla být v případě žalobce soukromá osoba (jeho děd, případně další členové rodiny žalobcova otce, vyznávající wahhábismus) jedině tehdy, pokud by bylo prokázáno, že ázerbájdžánské státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit odpovídajícím způsobem ochranu před takovou vážnou újmou (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). To však není projednávaný případ. Jak bylo shora objasněno, z obsahu správního spisu nevyplynulo, že by ázerbájdžánské státní orgány odmítaly poskytovat potřebnou pomoc příslušníkům křesťanské menšiny či tolerovaly násilí vůči křesťanům. Rodiče žalobce do protokolů ke svým žádostem o mezinárodní ochranu shodně uvedli, že v Ázerbájdžánu neměli jiné problémy, než popisované problémy v rodině otce žalobce. Se státními orgány žádné potíže neměli. Popisované rodinné potíže tedy nelze subsumovat pod výše uvedenou hrozbu vážné újmy ve smyslu § 2 odst. 7 a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci z roku 2018 je přitom patrné, že navrátilí se občané většinou nečelí větším problémům, než ostatní občané Ázerbájdžánu. Lze proto souhlasit se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do země jeho původu nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
50. V průběhu správního řízení dále pak nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Problematicke existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že v Ázerbájdžánu neprobíhá žádný trvalý ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť ozbrojené střety mezi arménskými a ázerbájdžánskými vojáky v souvislosti se sporným územím Náhorního Karabachu se nijak nedotýkají žalobce, jehož rodiče před vycestováním žili mimo konfliktní linii v hlavním městě Baku. Soud zdůrazňuje, že si je ve vztahu ke spornému území Náhorního Karabachu vědom toho, že v posledních dnech až týdnech dochází k oživení tohoto konfliktu. Dosud se však nejedná o konflikt takového rozsahu, aby jej bylo možné považovat za vnitřní či mezinárodní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jenž by vážně ohrožoval životy civilistů nebo jejich lidskou důstojnost mimo konfliktní linii v Ázerbájdžánu. Žalobci nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Situaci v Ázerbájdžánu totiž nelze k datu rozhodnutí žalovaného ani k datu tohoto rozsudku klasifikovat jako „totální konflikt“ ve kterém je z důvodu pouhé přítomnosti

na daném území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, či rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 17. 2. 2009, ve věci C-465/07 M. a N. Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie). Současně však nelze předjímat, zda takové intenzity uvedený konflikt nedosáhne v budoucnu. Soud proto žalobce upozorňuje, že v takovém případě by se jednalo o novou skutečnost, která by mohla svědčit o tom, že by žalobce mohl být ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu. V případě, že by ozbrojený konflikt na území Náhorního Karabachu eskaloval do shora popsanych rozměrů tak, že by byl každý civilista z důvodu pouhé přítomnosti na daném území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, jsou žalobce i jeho rodiče oprávněni uvést tuto skutečnost v novém řízení o mezinárodní ochraně (srov. § 11a zákona o azylu). Za současných podmínek však rozhodnutí žalovaného o neudělení doplňkové mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu soud shledal v souladu se zákonem.

51. Ve vztahu k obavě zákonného zástupce žalobce z odvedení sebe a své manželky, žalobcovy matky, do války v Sýrii soud konstatuje, že tento vnitřní ozbrojený konflikt bez dalšího neohrožuje životy civilistů v Ázerbájdžánu a nejedná se o vážnou újmu ve smyslu shora uvedeného § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Otec žalobce zmínil opakovaný tlak ze strany svého otce, ortodoxního muslima, aby odešel bojovat do Sýrie, současně však uvedl, že to učinit rozhodně nechtěl a otcí se postavil. Ze správního spisu ani z protokolů o žádostech žalobcových rodičů o udělení mezinárodní ochrany tedy není zřejmé, z jakého důvodu by mohli být žalobcovy rodiče proti své vůli odvedeni do války v Sýrii.
52. Souhlasit lze i se závěry žalovaného, podle nichž vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Zákonný zástupce žalobce namítl porušení práva na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). S tím však soud nesouhlasí. Neudělením mezinárodní ochrany, respektive návratem do země původu, nedojde k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. O žalobce celodenně pečují jeho rodiče, jimž rovněž nebyla udělena mezinárodní ochrana. Žalobce nemá na území České republiky žádné jiné rodinné vazby a vycestováním nedojde k žádnému zásahu do jeho rodinných vazeb. Žalobce se přitom nemůže bez dalšího domáhat toho, aby mu bylo umožněno realizovat rodinný a soukromý život s rodiči právě na území České republiky.
53. Zákonný zástupce žalobce rovněž uvedl, že návrat rodiny do Ázerbájdžánu není v souladu s nejlepším zájmem dítěte (žalobce) ani s právem rodiny na soukromý a rodinný život. Namítl, že došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, pokud nebyl definován nejlepší zájem dítěte a nebylo objasněno, proč je v nejlepším zájmu dítěte jeho návrat do země, která masivně porušuje lidská práva a kde bude diskriminováno na základě svého vyznání. Soud konstatuje, že situace, v níž je cizinci znemožněn jeho rodinný a soukromý život v jeho zemi původu (tj. kdy k případnému porušení čl. 8 EÚLP dojde až po návratu do země původu), vyžaduje velmi přísné podmínky pro to, aby mohly být aplikovány extraterritoriální účinky čl. 8 EÚLP. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva totiž vyplývá, že ne každý zásah do morální a fyzické integrity (tj. do soukromého či rodinného života), který by případně znamenal porušení čl. 8 EÚLP, je dostatečný pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 EÚLP. Musí jít o flagrantní porušení (srov. F. proti Spojenému království, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 22. 6. 2004, stížnost č. 17341/03; Paramsothy proti Nizozemí, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne

10. 11. 2005, stížnost č. 14492/03; Bensaid proti Spojenému království, rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98, bod 48). V projednávaném případě však žalobci nehrozí flagrantní zásah do soukromého a rodinného života v zemi jeho původu. V řízení bylo prokázáno, že žalobci nehrozí diskriminace v přístupu k vnitrostátní ochraně před pronásledováním či vážnou újmou ze strany děda a části převážně muslimské rodiny jen z důvodu křesťanského vyznání sebe a svých rodičů. Nejlepším zájmem žalobce jakožto dítěte je v tomto ohledu vyrůstat se svými rodiči, kteří o něj s láskou pečují. Případný návrat do země původu nebude s tímto zájmem v rozporu.
54. Ani soud tedy neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
55. Zákonným shledal soud i závěr žalovaného v souvislosti s ustanovením § 14b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Z výpovědi žalobce ani z obsahu správního spisu není patrné, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalobce ostatně v tomto směru ničeho nenamítal.
56. Vzhledem ke shora uvedeným důvodům krajský soud neshledal namítané vady řízení o udělení mezinárodní ochrany, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný přihlédl k okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), jakož i ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu žalobce. Rovněž řádně odůvodnil, proč nelze žalobci udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalovaný neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.
57. Soud na základě shora uvedeného shledal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náhrada nákladů řízení

58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalovanému vznikly nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením nějaké náklady. Proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 8. října 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně